

aufgehalten / vnd seiner gnedigen erlösung erwartet/
 biß auff den Abend vmb 7. vhr/ da sie dan nochmaln
 bey guter vernunft vnd fullem verstande gewesen /
 fleissig nebenst ihrem Seelsorger vnd ganzem vmb-
 stand gebeten vnd gesprochē: **H**err nu lebestu 2c.
Unsrer keiner lebet ihm selber/ 2c. **H**err Je-
 su Christ war Mensch vnd Gott/ 2c. Mein schaf-
 lein wird mir niemand aus meiner hand
 reißen/ vnd ihre Seele also dem lieben Gott in seine
 Hende befohlen/ Auch alles was vnd wen sie befragt/
 mit ja vnd Amen beantwortet: biß sie endlich desselben
 Abendts kurz hernach ein viertel nach zehen vhr
 Christ vnd seliglich ihren Geist auffgegeben vnd ein-
 geschlafen: Ihres alters 33. Jahr/ eilff Monat vnd
 vier Tage.

Gott wolle ihr vnd vns allen am lie-
 ben Jüngsten Tage eine fröliche auferstehung verleihen/ den
 hinterlassenen betrübten Witwer sampt den kleinen vnerzog-
 nen Kindern/ nebenst Mutter/ schwestern/ vnd verwandten/
 so vber diesem Trawrigen vnvermuthlichen fahl
 sehr bekümmert sein/ trösten vnd lang erhal-
 ten/ vmb vnsers lieben **J**esum Christen willen/ Amen.

*SUPER FUNUS
 IMMATURUM*

INGENUÆ

ET LECTISSIMÆ FÆMINÆ

SOPHIÆ CAMERARII UXO-

ris dum vivebat Dulcissimæ

**CLARISSIMI ET CONSVL-
 TISSIMI VIRI Dn. THEO-
 DORI PLONNIES**

*J. U. DOCTORIS AULÆ AC CONSI-
 storij Stetinensis Consiliarij Dignissimi Abi-
 tum & obitum abrepta COSTÆ*

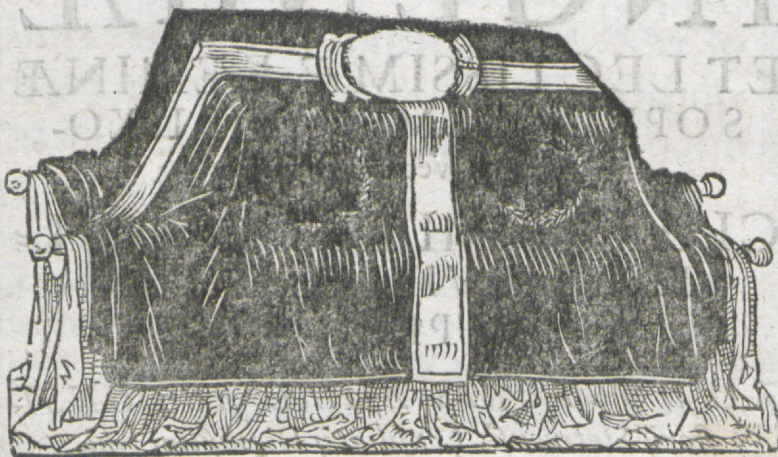
Postquam felici partu III. Non. Septemb.
 liberata, Marito Pignus, IV. vero Idus ejusdem, Deo immortalī
 animam, & XVII. Cal. Octob. Matri Terræ Corpus
 depositum commisit,

Affectu maritali suspirantis

DOLORES

AMICORVM COMPATIENTIUM.

STETINI Typis Kelnerianis, Anno 1614.

IVVENTVTI IN ILLVSTRI Pædagogio Stetinenſi.

Qui Theodoro Plonnies I. C. & Ducali
Conſiliario, viro præſantiſſimo, inevitabilem jam
pridem lugendi neceſſitatem attulit amantiſ-
ſima conjugis obitus præmaturus, cauſam ille eti-
am præbet hac vos compellendi ſcriptione, diſci-
puli Ducalis Pædagogij lectiſſimi; cohortandi-
que non tantum ad juſti doloris ſocietatem, ſed etiam cohonestandum
frequente comitatu & præſentia exequias, quibus hodierna dies
deſtinata eſt. Utrumq; officium humanitatis eſt, & quâ DE-
UM, quâ homines pietatis. Nam τῆς συμπαθείας hos, ſive ſtimu-
los, ſive ignes, Natura hominum ingenuorum animis in univerſum
omnibus à primo ſtatiim ortu indidit, ut cum alijs aliorum in vicem
calamitatibus facile commoveantur, tum in primis bonorum ex
hac vita deceſſu inopinato contriſtentur & conſternentur. Itaq;
vel natura quodam errore ad Cyclopice immanitatem degene-
raverint neceſſe eſt, vel Cacodæmonibus magiſtris ἐπιχαλκίζοντες
humanitatem omnem exuerint; vel Stoicorum inſtitutione &
conſuetudine animum ad φιλοſοφίαν occallatum habeant, qui
ſenſu doloris planè nullo ex aliorum ludu & ſqualore hominum
afficiuntur, eorum præſertim, quibſcum nobis vel conſuetudi-
nis neceſſitas vel communitas profeſſionis intercedit, Deteriores
longè hac in parte & inferiores ſunt brutis animantibus, quan-
quam ad paſtum ſolum à natura abiectis; quas ex omni genere
ſuorum invicem caſum adverſorum in dolore, & interdum et-

jam ceu agmine facto conglomeras ὁμοφύλων interitum voce
 αὐτῶν, lamentabili quasi deslere experimur. Nam verum est
 illud ex Phryxo Euripideum: καὶ γὰρ πέφυκε τῷ ἐν ἀνθρώπῳ
 φύσει, ἢ καὶ διὰ τὴν φύσιν, ὅσον ποθεῖ πᾶς τις παρέρειν τὰς παροή-
 κτας φίλων. Sed absq. hoc natura instinctu etiam si esset, nostra
 nos professio Christiana videlicet, huius admonet pietatis: Et
 gaudere cum gaudentibus, cum mæstis mæstos esse iubet. Quod
 autem animo esse putabimus maritum Φιλόσοφον, qui altera sui
 parte, conjuge dilectissimā, aetatem Et vires adhuc vegetā, reli-
 ctis intemerati affectus, fidei nempe conjugalīs pignoribus, libe-
 ris, corculis mellitissimis, in ipso educationis cursu, imò etiam pu-
 erperio viduatur? Sanè sola talis calamitatis cogitatio animi a-
 gritudinem affert, ut vulnus ipsum cordis ita afflictū longè plus
 doloris sentiscere non absimile vero judicetur. Quamorbem
 etiam Viro amplissimo Et consultissimo in hac inopinata Viduitate
 testatam faciamus animi condolentiam nostri: Et qui scriptis e-
 picedijs omnes nequimus, cultu saltem exequiarum hunc affectum
 declaremus. Qui enim de clementissima sententia Et volunta-
 te Illustriss. Et pientissimi principis nostri, Collegiata Ecclesia ad
 D. Mariam Et Pedagogy nostro datus est ἐφορῶν ad studia o-
 mnium nostra promovenda paratissimus, prater communem hu-
 manitatis legem, jure meritò hoc etiam à nobis officij exigere po-
 test: Idem. piè defuncta familia, vitāq. conditio efflagitat. Nam
 ut paucis tantum attingamus, quā in μακαρίων commendati-
 onem hoc tempore Et hac scriptione commemorari possunt, nata
 est piè defuncta Sophia Cameraria parentibus, quā natales Et
 generis splendorem quā auctoritatem, prastantissimis. Patrem
 nempe habuit Magnificum virum Dn. Henricum Camerarium,
 Jurisc. excellentiss. Et in Academia quondam Rostochiensis ante-
 cessorem dignissimum: qui non tantum multos annos jus civile
 illic

illic singulari dexteritate Et magno studiosa juventutis fructu
 interpretatus est, sed etiam Illustrissimis principibus, Bogislao
 Duci Pomeraniae, Et c. Laudatissima memoria, Ducibus Lunebur-
 gensibus: nec non inferioris Saxonie in causis gravissimis consu-
 lendo operam fidelissimam juxta ac fructuosam prastitit. Matrem
 habuit Margaritam Dobbiniam Alberti Dobbinj senatoris quon-
 dam Rostochiensis dignissimi, Et Margarita Vvedigia femina
 spectatissima filiā, à quā in lucem hanc edita est anno Christiana
 epocha 1580. 6. Octobris circa horam quartā pomeridianā.
 Est autem Et Dobbiniorum Et Vvedigiorum familia etiamnum
 inter primarias Et patritias apud Rostochiensēs. Nec silentio hic
 praterendum videtur. Margaritam Vvedigiam cujus jam
 meminimus, aviam nempe piè defuncta rarum nobis exemplum
 divina benedictionis Et prosperitatis in eo prabere, quod viva ex
 uno filiorum (duo enim ἀπαιδεύθησαν) Et quatuor filiabus nu-
 merosam viderit sobolem, ita quidem ut liberos connumeratos
 nepotibus, neptibus, pronepotibus Et proneptibus habuerit ad 54.
 Et si generi, progeneri, nurus Et pronurus addantur, numerus
 ad 67. excreverit, inter quos undecim J. U. Doctores Et quidem
 non vulgaris nota fuerunt, quos omnes illa viros Et florentes an-
 no Christi 1599. quo extremam diem clausit, latissimis oculis a-
 spexit. Ab his ergo Parentibus prognata ἡ μακαρίτης ab ineunte
 aetate benè laudabiliterq. educata, Et tam ad pietatis culturam,
 quam honestatis officia assuefacta est. Cum verò patrem vi-
 rum Clarissimum Anno Christi 1601. Deus ex hac vitā evocasset:
 matris amicorumq. consilio Et consensu post desponsata est viro
 Consultissimo Dn. D. Theodoro Plonnies, nunc viduo mæstissimo,
 nuptiis celebratis 22. Febr. Anno 1603. In ea vitā connubialis con-
 suetudine ultra integrum decennium tanta animorum conjun-
 ctione, Et voluntatum consensione vixerunt, quanta vix animo

concupi omnium maxima potest, ac Dei prepotentis singulari munere suavissima sobole, omnium puellarum, eaq. bona indolis aucti sunt. Nemo autem est qui non intelligat, obitum matris pietissima relictis libris tenella adhuc aetate, gravem admodum, acerbum, atq. immaturum accedisse. Post pietatis & liberorum accuratissimam curam rem familiarem pie defuncta administravit fidelissimè, ita quidè, ut non tam tenaciter & sordide omne videri, quàm fructo etià aliquos ἐλεημοσυνῶν ad alios reducere vellet. Didicerat videlicet ex sacris literis, quarum semper fuit studiosissima, non sibi tantum maritoq. divinitus opes concessas esse, sed earum particulam etiam egentes sibi vendicare. De ceteris Virtutibus *παλαιὰ* non est locus plura commemorandi: Est breve eorum testimonio, quibus familiariter nota fuit, confirmatum encomium. Pia, benigna, comis, à fastu & luxu omni aliena, fuit. Hujus ergo laudatissima matrona exequias ad testificandum erga defunctam pietatem, erga moestiss. viduum observantiam, declarandumq. honoratissima familia studia nostra, frequentabimus hodie hora 2. Discipuli comitatu suo frequente eandem testificationem edant, secuturi Praeceptores, cum signum pro more datum fuerit. Prop. in Illustri Pedagogio 14. Septemb. Anno Christi M. D.C. XIV.

M. Christoph. Hunichius, Rector.

Heu

Heu Theodore tuæ desles pia buxte SOPHIÆ,
Et solatiolum, mi THEODORE, petis.
NOSSE DEUM, BENE POSSE MORI
solatia multa,
Plus solatioli MAXIMUS ille dabit.

Georg. Valentin. Winter, D.

A L I U D.

Paruit & peperit, perijt, quæ digna cui mors
Parceret, & nunquam digna perire fuit.
Jam quid agam dubio districtus mente laboro
Gratuler an doleam? suadet utrumq. dies.
Quam modicum sibi, tam dulcè pignore fructum
Gaudia parva, tulit, tadia longa tibi?
Sit licet absuerim, quæ corpus, vota ferebam,
Absens, ut præsens, quod valui, volui.
Nec mea præsens quidquam suspiria vestra,
Et lacrymas poterant conduplicare tuas
Nox ea mi dentem evulsum per somnia finxit,
Dentibus, o cecidit, carior atq. oculis!
Heu matronarum decus! heu tot corpore dotes!
Spem, columenq. tuum, tam brevis hora necat!
Flere oculos, rumpiq. sinus; & plangere pectus
Miretur, nisi quem vester amor latuit.
Illa piis, clarisq. exorta parentibus, iisdem
Moribus ingenio par, genitura pares:

Prima

Prima placere Deo fuit, altera cura marito,
 Et generi, & nullum spernere cura fuit:
 Corde quod ore gerens, fastus ut nescia fuit
 Prompta silere, pares ferre, levare humiles
 Quantum te coluit, qua me te propter amavit?
 Si mihi te propter quam tibi cura fuit?
 Gnata domum mentemq; tuam mihi sponte patere,
 Sponte hac me voluit conditione frui.
 Præbuit illa sales, & qua solatia nobis,
 Cum curis animus lassus & ager erat?
 Jam noster risus in lamentabile carmen
 Vertitur, in lessum lemmata nostra abeunt.
 Sola tibi solamen erat, cum tadia Bruma
 Horreret, solus cogeris illa pati.
 Mortalem genuit, patria celestis alumnam,
 Mater, & apparet qua periisse præit.
 Vita quid anxietas hac nostra? laborq; dolorq;
 Et ferit hic omnem sollicitudo diem.
 Exhilarat quoties levis hora, horæve minutum,
 Diracater vatim tot mala nos feriunt.
 Dia tamen bonitas metitur roboris omne
 Si dat, quod nequeas vincere, ferre juvat:
 Cedit, blanditur, pater est: scit parcere terrens
 Et nos sub media mole doloris amat.
 Singula vera scias, fatearis singula quamvis,
 Credere difficile est, qua tibi leta minus
 Luctare hoc luctu, contraq; ardentior instat,
 Ne dubita, auxilium numina sacra vehent.
 Te patria. Patri, patria, servato, mihiq;
 Et domus serva certa columna tua.

Perge

Perge animum revoca, nam blanda utriusq; parentis
 Te geminam soboles poscit & orat opem.
 Quæris, vel quæreris lacrymis revocabilis haud est
 O placeant homini, qua placuere Deo.
 Mox erit, electi jungemur in æthere, risus
 Nulla ibi, sed sævi meta doloris erit.

Christ. Albinus. Ph. & M. D.

MANES

Defunctæ ad lugentem maritum divi-
duum, & orbas natas.

Fidus amor junxit tibi, mi, THEODORE, maritam;
 Jam ruptum & raptum certus amor patitur.
 Fata fui, vix lata fui; nam nixa puellam
 Dum pario, cita mors me rapit, en! pereco.
 Non pereco; per eo sed mundi vana relinquo
 Triste solumq; polo sat mihi latitia.
 Ergo marite, vale, SOPHIÆ memor esto marita,
 Margaritæ, Anna, vale, tu Dorothæa, vale;
 Mi THEODORE, vale, nec te sine fine fatigent
 Cura, sint cura pignora terna tibi.
 Facta placent DOMINO, Domini benedicta voluntas,
 Ferre ferenda decet, fer patienter onus:
 Sacra lege, invenies solatia fortia, corde
 Funde preces, sanet vulnera nigra DEVS.

Condolentia ergo scribebat

M. Adam Mosler, F. P. L. C.

G

ALI-

A L I U D.

Quàm jucunda tibi fuit ac voluptuosa,
CAMERARI SOPHIA altera GRA-
TIARUM ut illa,
HENRICO patre, (Lampade juris, immò Ocello
Illo Justitiæ, ubi vixit; ROSARUM in almâ
Scholâ) volente, tibi gratiosa Amoris
Jungebatur AMICULA conjugalis, Uxor:
Lux tam mœsta hodie est tibi tamq̃, luctuosa,
Quâ disjungimini; revocante nempe IOVA,
Annos aliquot quod dedit usui venustum,
Non mancipio, tibi Mutuū; APPOLONI.
*Sciscura gravis; Parturientis & maritæ
Equidem amissio; Missio dura FILIABUS
Teneris: Heu! Dolor. At præeunte eam RACHELE.
BEN-ONI pararat moribunda cum JACOBO,
Lassu te exue cordis frago MARITE mœrens.
Peregrinatio vita hodierna, Fixa nunquam
Mansio, continuus quoq̃; cursus est ad unâ!*
*Felix, qui spacia aspera latiore vincit
Brevioriq̃ gradu miserabilis malorum,
Semitæ, & exiliij à PATRIA periculosi.
Vita altera, vita aurea, vita vera vitæ!*

M. Balth. Setzer/P. C. C.

ALI-

A L I V D.

CLaris, clara parentibus, marito
Claro, moribus integris, venusta
Formâ, dote gravi, bonisq̃, summis,
Queis corpusq̃, animusq̃, sat beatur,
Eheu morte cadit! jacet perempta!
Ergo, quisquis es, heus, memor caduca
Sortis disce mori: haud opes, nec annos;
Nec stemma enumeres, ijsq̃, fidas.
His si lanifica Dea valeret
Vinci, vinceret hæc, jacere victam
Quam cernis, terreretq̃, humum, terenda
Huic quæ nunc dabitur. Rosas sepulchro
Ferto ejus, rosa quæ recens virebat.

M. Heinr. Kielmannus.

A L I V D.

Nequaquam Sophiam perisse credam.
Pars visceribus super mariti est,
In Cælò altera vivit; atq̃, terris
Pars vilissima conditur, quæ & ipsa
Certò tempore stat resuscitanda,
Et cum mente iterum unicâ unienda,
Cum Censorius institutus olim
Dies is fuerit. Proinde Plonni,

G 2

Plon-

Plonni, qui Sophia clues ab ipsa,
Plonni, pars Sophiae cluens & ipse,
Nequaquam Sophiam perisse credas.

M. Caspar Khol.

A L I V D.

Fata manent omnes, dura lex aspera mortis,
Solvete natura debita quemq; iubet.
Parcere Virtuti, Pietati, nescia mors est,
Omnibus est eadem mortis amara via.

Si virtus, Pietas, conferrent premia vita,
Campater excellens Ingenio & Genio,
Mortua non esset tua costa, at digna fuisset
In terris annos vivere perpetuos.
Nam virtutis erat cultrix, Pietatis amatrix,
Erga immortalem religiosa Deum.
Nunc prostrata jacet, fatisq; erepta cruentis,
Conjuge te, Sobolem matre, carere facit.
Condoleo, tecum lacrymasq; profundo madentes,
Atq; tuam tristi lugeo mente vicem.
O funesta dies, tibi quâ, Clarissime Fautor,
Eripuit Sophiam mors inimica tuam!
Deploranda dies, nigroq; notanda lapillo,
Altera quâ tibi non tristior orbe fuit.
Sed quid flere juvat? quem mors semel abstulit atra,
Fletibus aut lacrymis non revocare licet.
Æthiopes, vel quos Patagones dicimus, illi
In lusu & risu ponere summa solent.

Sunt

Sunt alij populi, Pietas quæ nulla Deus vè,
Hi deslere suos, at sine lege solent.
Lex alia est nobis, non hos imitabimur, in se
Qui præter formam nil hominis retinent.
Est equidem pietas deplangere morte sopitos,
Sed tamen hic planctus debet habere modum.
Non videt æternam mortem, si quis bene vixit,
Æternum moritur qui male vixit homo.
Siste igitur lacrymas, tua, Vir Clarissime, conjunx,
Nunc sedet ad mensam, civis amica Dei.
Huc aspiremus quoq; nos: Convivia Divum
Pinguia sunt: luctum nil nisi mundus habet.

Petrus Neomarcus.

A L I V D.

Dia novenarum Doctor Theodore sororum,
Gloria, & Astrea splendor honosq; Dea:
Accipe qua tenui damus hac lugubria cultu
Conjugis in mortem carmina scripta tua:
Et Personæ non immemor esse memento,
Unica fortunæ aræ reperta meis.
Sunt equidem fateor bene serò & reddita tardè:
Dilata sed habent commoda magna mora.
In luctu ac lacrymis male tristitia scripta leguntur,
Dum novus in cursu est, & movet arma dolor:
Nam non ulla viris præstant solatia mæstis,
Tristitia his potius causa dolenda venit:

G 3

Sed

*Sed postquam inminuit se se dolor, atq; resedit,
Tunc fas est apto tradere scripta loco.*

EPICEDION

Ejusdem.

H*uc fer Apollo pedem, cithara fidibusq; relictis:
Quem canimus casum non decet iste sonus.
Vos quoq; Pierides crines umbrate cupresso
Deposito lauro: pullus adesto calor:*

Barbita nunc sileant: sileant nunc dulcia plectra:

Luctuisonis opus est flebilibusq; modis.

*Cur ita? Doctoris Plonni modò funera flemus
Conjugis, officio condecoranda pio.*

Edidit hancce sua spem stirps Cameraria gentis,

Dulce decus matris, praesidiumq; patris.

Nomen ei Sophia, neq; nominis absuit omen,

Namq; animi magnis dotibus aucta fuit.

Salvifici in primis didicit sacra dogmata verbi,

Sincero veram corde professâ fidem.

Moribus & studijs dilecto grata marito

Fœmineum studuit querere laude decus.

Non ita divitias mundi mirata, ut egenis

Non fuerit cunctis obvia larga manus.

Migdonij ipsa igitur Tithoni, & Nestoris annos

Imò in perpetuum vivere digna fuit.

Horrida sed summis nimium mors invida rebus

Præproperè veniens sustulit ante diem.

Funera quare hujus luge Latonia proles,

Lugete hanc Nympha, virginensq; chorus.

Fæ-

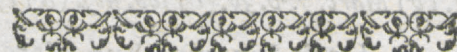
*Fœmineus sexus cyparisso tempora cingat,
Hac tristes celebri fletor in urbe rogi:
Pullati incedant Proceres, sanctusq; Senatus,
Perfida quod tantum fata tulere decus.
Attamen esto modus: Quid enim sine fine dolere,
Et nullum lacrymis imposuisse modum?
Ipsa sua Sophia explevit pia munera vita,
Mortua at in Domino calica regna colit.*

EPITAPHIUM

Ejusdem.

E*cce Theodori conjunx lectissima Plonni,
Ingenio magni consilijsq; Viri,
Hic Camerariadum recubat Sophia edita stirpe,
Grande decus Charitum, fœmineiq; chori,
Moribus ingenuis Doctori grata marito,
Curarum cujus dulce levamen erat.
Vixit, dum licuit vesci vitabilis auris,
Sed benè, ut aeterni filia lecta Dei:
Illius aethereas nunc spiritus incolit arces,
Interris Virtus, fama q; viva manet.
Commendans thalami sociam tibi Christe, sepulchrum
Grato animo Doctor Plonnius hoc posuit.
Plonnius Aonidum lux aurea, gloria Pithus,
Et Themidis clarum cum pietate decus.*

M. Nicolaus Personæus. D. P.

ALI-

A L I U D.

Alma tibi titulum Rosa designavit honoris,
Atq; comam cinxit rubra tiara tuam.
Consilij promum te dein Ducis aula vocavit,
Vestiri vexa quæ solet ipsa Themis.
Nunc, eheu! Caræ defles pia busta maritæ,
Et fers atratæ spinea ferta crucis.
Maeste mitris singlis, tripliciq; vir ample, corona,
Christiano fuerat non satis una tibi.
Quod si mens invidet malo hoc patienter ovabit,
Urseris & cœptam cum pietate fidem.
Immarcescibilis tandem, & sic quarta sequetur,
Ornabitq; tuum cœli corona caput.

Aliud ad Eundem.

Est Theodore tibi Dorothea filia nata,
Et quoq; denata est cara marita tibi.
Illam (a) Jova dedit; sed ei hanc Jova abstulit idem,
(b) Et bene cuncta tamen fecit Jova simul.
Ergo ne plora potius paena Jovæ
Dicito, cumq; Jobo, (c) sis benedicta, cane
ô Sacrosancta trias! tua (d) dextera singula novit
In melius famulo vertere, [verte!] tuo.

(a) Iob. 1. v. 21. (b) Marc. 7. v. 36. (c) Iob. ut f. (d) Psal. 77. v. 11.

Joach. Lizovius, Rup. March.

ALI-

A L I U D.

Quod, vir clare, salum tua non secat amplius uxor,
In portu sed jam navigat, inq; vado;
Exors militie quod nunc in pace triumphat,
Floretq; cincta comas Entheo, honora sedet;
Ad metam cursu confecto quod modo fixam
Aspiravit, & hinc nacta brabeon ovat;
Ædepol id plausum, non planctum jure meretur,
Non dignum hoc Elego, sed magis Elogio.
Sistito quin igitur, lachrymarum sistito fontes,
Singultusq; tuo corde, caveto, ruant:
Et gratare ipsi potius de sorte potitæ,
Utq; fruatur eâ jugiter ipsa, jube.

Matthias Lizovius Rupp. March.

A L I U D.

Quid tua tantis obitum marita,
Doctor insignis, lacrymis quietum
Asperum reddis tibi? quid dolore
Teq; fatigas?
Nil facis: vite meliora fata,
Invidet saltem melioris illi,
Et DEI contra placitum benigni
Arma capeßis.
Namq; non sanè Phrygæ necata
Jure duni axat tua Juno, divo
Sed magis fato hinc revocata; vivit,
Eccè! beatè.

H

Eccè

Eccè ! tranquillo fruitur triumpho,
Et sibi gaudet, tibi gratulatur
De sua vita meliore, lato

Deq; triumpho.
Ultere hâc contra lacrymas medela,
Doct'or insignis, querulo modumq;
Pone tormento; modus hâc gravi te
Fasce levabit.

Hieronymus Woltersdorffius Luchovio-Lun.

A L I V D.

Ceu tenèr in medio defloret flosculus avo,
Quem violans nimio Sirius igne necat:
Sic & Apollonij dilecta marita mariti
Morborum flammis ah ! violata cadis.
Sed cadis, ut surgas scandasq; theatra beata,
Sic cadis, ut capias tanta theatra. Vale !

Iacobus Brandenburgus Rup. March.

A L I V D.

In solitas vires nostrum tinctura palatum
Pimplai fontis decolor unda fluat;
Atq; vel in veteres prorsus recidiva meatus
Arida destituat littora & ora simul.
Altera quippe Venus, Juno altera & altera Pallas
Mortua, Apollonia spes columenq; domus:

Hei

Hei dolor ! hei lacryma ! dum prolem enixa fatiscit,
Dum pleno atatis flore venusta nitet.
Exanimem matres matrem lugete futuri
Ignara: Hæc quod enim, qualibet esse potest.
Verum plura negat fons, sentio, siccus, anhelæ,
Hæc sui fauces percoquor & taceo.

Laurentius Kleist.

A L I V D.

Quid mundus ? tenebra, quid homo ? candela, quid ipsa
Vita ? quid ? umbra necis perpetuata nigra.
Proh dolor ! exemplis probat hoc domus heu ! funesta.
Nostra, tribus graviter qua dolet orba MEIS.
Nam candela velut tribus extingui cita causis
Consuevit, tres sic occubere diem.
Patruus, ut fungo candela, perire videtur,
Defunctus morbo nuper ut astra subit.
Mox avia sequitur frater deflendus ; hic albi
Radicalis inops, ut quoq; flamma, cadit.
Tandem ceu candela perit spiraminis aurâ,
Extincta est conjux sic THEODORE, tua
Ah hoc quam nollem tibi dicere mi THEODORE,
Verba sed hæc calclo res probat ipsa suo.
Ecqua tandem aderit, dicis, meta ultima tuctus ?
Quis finis flendi ? quis de doloris erit ?
Ipsemet indignor Parcæ. Heus parcere Parcæ
Cur domui nostra non didicisti, age,

H 2

An

An non vitales uni suffecerat auras
 Eripuisse? satis nonne duobus erat?
 O fati brutam feritatem! o fata maligna!
 Maroris tantum qua triplicatis onus.
 Siccine gaudetis nostris illudere rebus?
 Siccine vos trigam, heu! examinasse iuvat?
 Sed quid causor ego? quid fata incuso cruenta?
 Sic visum est summo, qui regit astra DEO
 Non brutum fatum, non Parca; dia voluntas
 In causa est strages quod data trina fuit
 Ergo vince animum DOCTOR clarissime, flere
 Tu quoque filiolum desine triga rogo.
 Et mecum potius sic ingeminato: Beata
 Quam nunc in DOMINI pace SOPHIA cubat!

Martino Chemnitio Jun.

A L I V D.

Bulla misella sumus, tecum pervoluto corde,
 Quisquis ades, verum est, bulla misella sumus.
 Bulla misella sumus, finisque ab origine pendet,
 Nascimur & morimur, bulla misella sumus.
 Bulla misella sumus, pauci longissima secula
 Attingunt vita, bulla misella sumus.
 Bulla misella sumus, si totum conspicis orbem,
 Nil nisi triste vides, bulla misella sumus.
 Ite per Exemplum, queso, virtutibus aucta
 Matrona, qua mox occidit ante diem.
 Qua vixit, veluti flumen Marpesia cautes,
 Faemellas multas religionis pia.

Heu

Heu jacet! heu tacet! heu Christum pietate fideque
 Qua coluit vera, nunc tacet atque jacet.
 Heu ruit, heu fuit, heu, eheu! quam candida Virtus,
 Quam gemit, ecce, Fides, nunc ruit atque fuit.
 Heu ruit, heu fuit, heu tacet, heu tacet! ecce modesta
 Quam deflet probitas, simplicitasque gemit.
 Ast quid? Bulla misella sumus, sunt terror & angor,
 Luctusque in mundo, bulla misella sumus.
 Quare Juridica Jaspis, clarissime Doctor,
 Ingeminare modos desine luctu sonos.
 Chara tuo cordi, morti data, mortua non est,
 In requie Domini vivit & arce poli.
 Tempus erit, quod vos iterum conjungat amantes,
 Atque dabit vobis Luce perenne frui.

Michael Grunebandus Prentzl. March.

A L I V D.

Tristia nunc rursus turbarum semina spargis
 Parcarum suasu, fors inimica, fero?
 Solstitialis enim paulisper ut herbula cuncti
 Quod sumus, exemplo denotat illa suo.
 Proh dolor! in cuius nunc turba operata Camenis
 Funus conscripsit tristitia metra pium.
 Ecce maritali sociatus foedere Doctor
 Plangit cui fletu lumina lassata tument.
 Pignora chara thori blasphemio quoque murmure luctus
 Testantur, matrem saepe ciendo suam.

H 3

Et

Et sua quæ nondum dedit discernere verba
 Infans, impressum dicere Mamma cupit.
 Oninium vestra est injusta potentia Parca,
 Quas penes est Vitam reddere, ferre Necem.
 Nam nova quæ vestrum vix stamina duxerat una,
 Alterius mox sunt illa resecta manu.
 Illa Sibyllinos condigna ut viveret annos,
 Matrona egregijs dotibus aucta, fuit.
 Ut digitos etenim novit, sic ordine Psalmos
 Davidicos, jussu scripsit ut ille Dei.
 At sic servastis solemnia nempe sorores,
 Illa quibus multum nomina vestra cluant.
 Hac tamen aterna celestia gaudia Vita
 Periipt angelico consociato choro.

Martinus Rudemannus Fribergâ-Mysl.

A L I V D.

C Opula conjugij quot quantaq; gaudia portet,
 Non opus est dictu, res manifesta satis.
 Ruptio conjugij luctus quot pondera portet,
 Nunc viduo constat certius ecce tibi.
 Certius est: quoniam cordis pars altera dempta,
 Demptaq; prob; vitæ fida columna tuæ.
 Dempta est: nec tetrici repetet ludibria Mundi
 Quin mage præcedens te petet insequier.

Quod

Quod cupit, hoc olim fiet. Tu fidito Jovæ,
 Hic etiam viduis novit adesse viris.

Iacob à Rammin N. M.

A L I U D.

R Estinxere sales, subeunt jam nubila terris
 Terrigenisq; dolor.
 Aret flava ceres, quin accrescentia ripas
 Flumina transfiliunt.
 Rustica cum natis, madidisq; sororibus horret
 Spargere fessa jocos.
 Immortalia ne speres monet annus, & almu
 Quæ rapit hora diem.
 Frigora crudeſcunt ventis, nix, ingruit austro
 Perniciosa simul.
 Affecla Mortis Hyems cursus exegerit, & mox
 Aura renidet ovans.
 Sorte tamen reflua remeat variabilis ætas:
 Nos ubi devehimur,
 Quopius Iſaides; quo Paulus divus & Adam
 Pulvis & umbra sumus.
 Quis sit an admittant superanti, crastina, turbæ
 Tempora Dÿ superi?

Cun-

*Cuncta manus rapidas fugient Prædonis, aperto
 Quæ resident animo,
 Cum nunc occideris, & te sanctissimo Jesus
 Traxerit auspicio.
 Non Defuncta genus non te reverentia, non te
 Restituet pietas.
 Æterna nec enim requie Rebecca beatum
 Servocat Abramidem,
 Nec festina valet David sejungere charo
 Funera Iebonathæ.*

Ægidius à Meill Col. Pom.

A L I V D.

S Odes quis est? qui non simul
 Uno cre mecum prædicet,
 Quod scilicet mortalibus
 Nil clarius nil dignius.
 Sed non negatum quispiam
 Iturus est, fido, quod &
 Afflictius nil his fiet
 Perpende partes singulas,
 Ex quæis homo compositus,
 Itta se habere intelliges.

En

Christliche 1523

Lauffpredigten/

der Biblischen Ordnung nach/

**Gehalten in den Schlössern vnd
 Häusern/ Freyherrlicher/ Adlicher vnd
 fürnehmer Personen/ Zu vnterschied-
 lichen Zeiten vnd Orten/**

Durch

M. NATHANAELEM TELLESIUM

Hirsbergensem, Silesium, der Freyherr-
 lichen Herrschafft Pfarrern vnd
 Superintendenten.

Die Anzahl vnd Zeit aller Predigten/ weist fol-
 gender Umschlag.

Mit Churfürstl. Sächs. Freyheit.

Leipzig/

**Bei Abraham Lamberg/ Inverlegung Johann
 Eyering und Johann Perfers beyder Buchhändler in Breslau.**

ANNO

M. DC. XVI.